

Sygn. akt I ACa 528/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Danuta Mietlicka
Sędzia:	SA Jolanta Terlecka
Sędzia:	SA Ewa Popek (spr.)
Protokolant	sekr. sądowy Maciej Mazuryk

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2013 r. w Lublinie na rozprawie

spawy ze skargi Z. M. i Przedsiębiorstwa (...) Spółki z o.o. w T.

o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia 17 kwietnia 2012 r. sygn. akt I C 1270/11

z powództwa Z. M. i Przedsiębiorstwa (...) Spółki z o.o. w T.

przeciwko (...) Spółce z o.o. w G. D.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

na skutek apelacji skarżącego Z. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia 19 kwietnia 2013 r., sygn. akt I C 549/12

I. oddala apelację;

II. zasądza od Z. M. na rzecz (...) Spółki z o.o. w G. D. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 528/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2013 roku Sąd Okręgowy w Zamościu oddalił skargę Z. M. i Przedsiębiorstwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T. o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia 17 kwietnia 2012 roku, sygn. akt I C 1270/11 z powództwa Z. M.

i Przedsiębiorstwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T. przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.-D. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego (pkt I) oraz zasądził od Z. M. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.-D. kwotę 1.000 zł tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy wskazał na następujące ustalenia i motywy rozstrzygnięcia.

Podstawą wniesionej skargi pozostawało twierdzenie Z. M.

o pozbawieniu go możliwości działania przez sąd orzekający w sprawie I C 1270/11. Tym samym wskazana została podstawa prawna skargi o wznowienie postępowania z art. 401 pkt 2 k.p.c. W sprawie I C 1270/11 powodowie Przedsiębiorstwo (...) sp. z o. o. w T. oraz Z. M. działający w imieniu własnym oraz jako przedstawiciel powodowej spółki w pozwie skierowanym przeciwko (...) spółce z o.o. w G.-D. wnosili

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego obejmującego nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w T., sygn. akt I Nc 50/02. W pozwie zawarto wnioski

o przeprowadzenie rozprawy także pod nieobecność powoda. Zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału termin rozprawy wyznaczony został na dzień

10 kwietnia 2012 roku. W dniu 6 kwietnia 2012 roku powód Z. M. złożył pismo procesowe, którym twierdził, że jest chory i wnosił o wyznaczenie innego terminu. Do pisma dołączono zaświadczenie z gabinetu medycyny niekonwencjonalnej w H. oraz kartę informacyjną ze szpitala

w T. wskazującą na pobyt powoda w tym szpitalu w czerwcu 2008 roku. Sąd Okręgowy na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2012 roku nie uwzględnił wniosku powoda o wyznaczenie innego terminu rozprawy i przystąpił do merytorycznej oceny zgłoszonego żądania. Po oddaleniu wniosku dowodowego powoda, zamknął rozprawę i odroczył ogłoszenie orzeczenia do dnia 17 kwietnia 2012 roku. Jednocześnie tego samego dnia na posiedzeniu niejawnym oddalił wniosek powodów o zabezpieczenie roszczenia. Odpis tego postanowienia doręczony został powodowi Z. M. w dniu 18 kwietnia 2012 roku.

W ustawowym terminie (w dniu 25 kwietnia 2012 roku) Z. M. wniósł zażalenie na to postanowienie. Powód nadal działał osobiście usuwając m.in. braki zażalenia poprzez jego podpisanie w 21 maja 2012 roku. Po zamknięciu rozprawy w dniu 12 kwietnia 2012 roku wpłynęło pismo powoda Z. M. zawierające zaświadczenie z dnia 11 kwietnia 2012 roku podpisane przez lekarza M. Ś., która ujawniona jest na liście lekarzy sądowych Sądu Okręgowego w Zamościu. Wymienione zaświadczenie faktycznie nie zawiera żadnej informacji związanej z możliwością, czy też niemożliwością stawienia się powoda

w sądzie. W wierszu - „może się stawić w dniu/nie może się stawić w dniu” nie dokonano żadnego skreślenia. Skutkiem czego wiersz ten nie zawiera żadnej informacji co do możliwości stawiennictwa. Pamiętać zaś należy, że zaświadczenie jest z daty późniejszej (11 kwietnia 2012 roku) aniżeli termin rozprawy. Natomiast w wierszu – „informacja o przewidywanym terminie zdolności do stawienia się na wezwanie...” wpisano „11.04.12 r. – 11.05.12 r.” Taka informacja wskazuje, że od dnia 11 kwietnia 2012 roku powód był zdolny do stawienia się w sądzie.

Z przedłożonego zaświadczenia można jedynie wyprowadzić wniosek, że w dniu

11 kwietnia 2012 roku powód Z. M. stawił się w H.,

w (...), będącej, obok zasadniczej specjalizacji - pediatra, alergolog, lekarzem sądowym. Powód zamieszkuje w miejscowości K., położonej zdecydowanie bliżej Z. aniżeli H..

W ocenie Sadu Okręgowego nie zaistniała ustawowa podstawa do wznowienia postępowania określona w art. 401 pkt 2 k.p.c. Skarżący wytaczając powództwo

w sprawie I C 1270/11, stosownie do przysługujących mu uprawnień, wniósł

o rozpoznanie tejże sprawy także pod swoją nieobecność. W tej sytuacji sąd orzekający w sprawie o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

(I C 1270/11) na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2012 roku, mimo nieobecności powoda, przystąpił do merytorycznego rozpoznania sprawy. Powód informując

o swojej nieobecności przedstawił zaświadczenie z gabinetu medycyny niekonwencjonalnej o niezdolności do pracy.

Nie zostały spełnione wymagania normy art. 214¹ § 1 k.p.c., w świetle której skutecznym usprawiedliwieniem

pozostaje zaświadczenie stwierdzające niemożność stawienia się w sądzie wystawione przez lekarza sądowego. Bliżej niesprecyzowane sformułowanie

o niezdolności do pracy zawarte w zaświadczeniu wystawionym przez gabinet medycyny niekonwencjonalnej nie spełnia jakichkolwiek wymagań związanych

z usprawiedliwieniem nieobecności związanej z zawiadomieniem sądu. Termin niezdolność do pracy (faktycznie skarżący wówczas nie świadczył żadnej pracy) nie jest tożsamy z terminem niemożność stawienia się w sądzie.

Dołączona karta informacyjna leczenia szpitalnego obejmowała okres sprzed czterech lat (pobyt w szpitalu w T. w czerwcu 2008 roku). Karta ta w ogóle nie dotyczyła aktualnego stanu zdrowia. W tej sytuacji sąd orzekających w sprawie

I C 1270/11 – także wobec jednoznacznego stanowiska pozwanego, żądającego rozpoznania sprawy – nie znalazł podstaw do odroczenia rozprawy. Złożone w dniu 12 kwietnia 2012 roku zaświadczenie lekarza sądowego wystawione w dniu

11 kwietnia 2012 roku – czyli już po terminie rozprawy – w swojej treści nie zawierało informacji o braku możliwości stawienia się w sądzie. Być może w ten sposób lekarz sądowy chciał tylko potwierdzić pobyt u niego powoda, nie wypowiadając się o sytuacji już minionej, czyli z dnia poprzedniego. Okoliczność powyższa także nie dawała podstaw do podejmowania przez sąd orzekający

w sprawie I C 1270/11 czynności, które należałoby podjąć w przypadku ochrony słusznych praw powoda. Wskazać także należy na okres czasu, w którym wyrok ogłoszony w dniu 17 kwietnia 2012 roku w sprawie I C 1270/11 nie był jeszcze prawomocny. Mianowicie, w tym okresie czasu toczyło się postępowanie związane

z zaskarżeniem postanowienia dotyczącego zabezpieczenia, które wydane zostało w dniu 10 kwietnia 2012 roku. W postępowaniu tym uczestniczył powód Z. M., wnosząc zażalenie na to postanowienie, co miało miejsce w dniu 27 kwietnia 2012 roku, czyli w dacie, kiedy nie był jeszcze prawomocny wyrok

w sprawie I C 1270/11. Powód wykazując zainteresowanie orzeczeniem incydentalnym nie podejmował żadnych czynności związanych z orzeczeniem merytorycznym. Wskazuje to na zaniedbanie w prowadzeniu swoich spraw. W tej sytuacji nie znajduje usprawiedliwienia stawianie zarzutu o pozbawieniu możliwości działania. Pozbawienie możliwości działania jako przyczyna wznowienia nie jest identyczne z pozbawieniem możliwości obrony praw stanowiącą przesłankę apelacyjną z art. 379 pkt 5 k.p.c. Pozbawienie możliwości działania, jako podstawę wznowienia, kodeks postępowania cywilnego ograniczył do wypadków, w których strona przez całe postępowanie, aż do uprawomocnienia się orzeczenia, była pozbawiona możliwości działania. W świetle powyższego Sąd Okręgowy stwierdził, że w okolicznościach niniejszej sprawy nie znajduje usprawiedliwienia twierdzenie

o pozbawieniu możliwości działania powoda w sprawie I C 1270/11 aż do czasu uprawomocnienia się wyroku wydanego w tej sprawie. Szczególnie zaś nie można postawić zarzutu sądowi orzekającemu w tej sprawie (koniecznego elementu przesłanki z art. 401 pkt 2 k.p.c.) naruszenia prawa, którego trwałym skutkiem byłoby pozbawienie możliwości działania powoda. W ocenie Sądu Okręgowego powód podejmował działania opóźniające, które pozostają w związku z toczącą się przeciwko niemu egzekucją, obecnie pozostającą na etapie egzekucji

z nieruchomości (akta I Co 658/05 Sądu Rejonowego w Zamościu). Powyższe ustalenia czyniły wniosek dowodowy skarżącego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego neurologa bezzasadnym, co skutkowało jego oddaleniem. Nadto nie istniała jakakolwiek dokumentacja medyczna z kwietnia 2012 roku, która mogłaby być punktem wyjścia do podjęcia koniecznych badań. Jedynym dokumentem pozostawało zaświadczenie specjalisty medycyny niekonwencjonalnej

z enigmatycznym sformułowaniem o niezdolności do pracy. W tym stanie rzeczy wobec braku realizacji ustawowej przesłanki wznowienia postępowania określonej w art. 401 pkt 2 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił skargę.

Apelację od powyższego wyroku wniósł Z. M., zaskarżając

go całości i zarzucając błędne ustalenia w zakresie stanu faktycznego. Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wznowienie postępowania oraz pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego wydanego w sprawie I Nc 50/02 Sądu Okręgowego w T., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku

i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Zamościu do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji Z. M. podniósł, że zaświadczenie lekarskie z dnia 5 kwietnia 2012 roku z gabinetu medycyny ogólnej i niekonwencjonalnej stwierdziło fakt choroby, na którą cierpi po przebytych udarach mózgu. Choroba ta uniemożliwiła mu stawiennictwo na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2012 roku. Skarżący wywodził, że usprawiedliwił nieobecność na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2012 roku, co powinno spowodować jej odroczenie. Okoliczność, iż w zaświadczeniu jest mowa o niezdolności do pracy nie podważa faktu choroby. Niezdolność do pracy była równoznaczna z niezdolnością do stawienia się w sądzie. Sąd nie odraczając rozprawy, a następnie wydając w dniu 17 kwietnia 2012 roku wyrok oddalający powództwo, pozbawił skarżącego możliwości działania, co stanowi podstawę wznowienia określoną w art. 401 pkt 1 k.p.c.

Apelujący podnosił również, że stosownie do art. 214¹ § 1 k.p.c. przedstawił zaświadczenie od lekarza sądowego potwierdzające niemożność stawienia się w sądzie. Sąd w sprawie I C 1270/11 dysponując zaświadczeniem lekarza sądowego z dnia 11 kwietnia 2012 oraz zaświadczeniem z dnia 5 kwietnia 2012 roku nie mógł mieć wątpliwości, że w dniu 10 kwietnia 2012 roku Z. M. nie mógł uczestniczyć w rozprawie z powodu choroby. Sąd Okręgowy orzekający w sprawie ze skargi o wznowienie postępowania nieprawidłowo ocenił zaświadczenie od lekarza sądowego i wyciągnął na jego podstawie nieprawidłowe wnioski.

Apelujący zarzucał także, że Sąd Okręgowy bezzasadnie oddalił jego wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu neurologii. Wniosek ten został oddalony z tej przyczyny, że nie istniała jakakolwiek dokumentacja medyczna z kwietnia 2012 roku, która mogła być punktem wyjścia do podjęcia koniecznych badań. Tymczasem poza zaświadczeniem lekarskim z dnia 5 kwietnia 2012 roku istniało zaświadczenie od lekarza sądowego z dnia 11 kwietnia 2012 roku oraz wskazana tam dokumentacja. Poza tym biegły jest w stanie ocenić stan zdrowia pacjenta na podstawie aktualnie przeprowadzonego badania. Sąd Okręgowy nie przeprowadzając dowodu z opinii biegłego nie poczynił niezbędnych ustaleń co do stanu zdrowia skarżącego, a w konsekwencji dowolnie przyjął, że nie ziszcila się podstawa wznowienia postępowania określona w art. 410 pkt 2 k.p.c. Powołując się na powyższe okoliczności Z. M. ponowił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu neurologii.

Apelujący zakwestionował również stanowisko Sądu Okręgowego, że skoro podejmował czynności w związku z wydanym w sprawie I C 1270/11 postanowieniem w przedmiocie wniosku o zabezpieczenie, to mógł podjąć czynności związane z zaskarżeniem wyroku. W tym zakresie apelujący podniósł, że czynności te podejmował przy pomocy innych osób, natomiast nikt nie mógł go wyreńczyć, jeżeli chodzi o stawiennictwo na rozprawie, gdyż poza nim nikt nie znał istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności. Nadto stan zdrowia uniemożliwił mu podejmowanie czynności polegających na zaskarżeniu wyroku, gdyż są one bardziej skomplikowane.

Na rozprawie w dniu 21 listopada 2013 roku pełnomocnik Z. P. precyzując zarzuty apelacji powołał się na naruszenie przepisów postępowania: art. 412 § 2 k.p.c., art. 401 pkt 2 k.p.c., art. 214 § 1 k.p.c. w związku z art. 214¹ § 1 k.p.c., art. 237 k.p.c., art. 227 k.p.c. w związku z art. 278 k.p.c., art. 17 ust. 1 w związku z art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o lekarzu sądowym oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności poprzez niedopuszczenie do sprawiedliwego procesu.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od Z. M. na jego rzecz o kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje: apelacja Z. M. nie jest zasadna.

Wszystkie zarzuty sformułowane w apelacji oraz na rozprawie w dniu 21 listopada 2013 roku nie zasługują na uwzględnienie.

Zarzut błędnych ustaleń faktycznych jest oczywiście chybiony. Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne dotyczące przebiegu postępowania

w sprawie I C 1270/11, czynności podejmowanych przez Z. M. w tej sprawie oraz czynności i decyzji podejmowanych przez Sąd Okręgowy w Zamościu. Sąd Apelacyjny, dzieląc w całości ustalenia Sądu Okręgowego, przyjął je za własne. Apelacyjny stawiając zarzut błędnych ustaleń faktycznych nie wskazał, które ustalone przez Sąd Okręgowy okoliczności faktyczne kwestionuje i z jakimi dowodami pozostają one w sprzeczności.

Skarżący jako podstawę wznowienia wskazał art. 401 pkt 2 k.p.c., podnosząc, że został pozbawiony możliwości działania, na skutek naruszenia przepisów prawa procesowego przez Sąd Okręgowy w Zamościu orzekający w sprawie I C 1270/11.

Sąd Okręgowy orzekający w przedmiocie skargi o wznowienie postępowania prawidłowo zastosował przepis art. 401 pkt 2 k.p.c., stwierdzając, że nie są spełnione przesłanki w nim określone uzasadniające wznowienie postępowania w sprawie I C 1270/11.

Art. 401 pkt 2 k.p.c. stanowi, że można żądać wznowienia postępowania z powodu nieważności jeżeli strona nie miała zdolności sądowej lub procesowej albo nie była należycie reprezentowana bądź jeżeli wskutek naruszenia przepisów prawa była pozbawiona możliwości działania; nie można jednak żądać wznowienia, jeżeli przed uprawomocnieniem się wyroku niemożność działania ustała lub brak reprezentacji był podniesiony w drodze zarzutu albo strona potwierdziła dokonane czynności procesowe.

Powszechnie uznaje się w orzecznictwie i doktrynie, że pozbawienie strony możliwości działania tylko wówczas jest ustawową podstawą wznowienia postępowania w rozumieniu art. 401 pkt 2 k.p.c., jeżeli nastąpiło ono wskutek naruszenia przepisów prawa przez Sąd lub przez drugą stronę i to przed uprawomocnieniem się orzeczenia (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2002 roku, III CZ 9/02, LEX nr 688044, z dnia 12 lutego 1999 roku, II UKN 36/99, MoP 1999, nr 10, s. 7).

Sąd Okręgowy trafnie uznał, że powód nie był pozbawiony możliwości działania na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2012 roku, jak również w okresie od dnia 11 kwietnia 2012 roku do dnia uprawomocnienia się wyroku w sprawie I C 1270/11.

Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił zaświadczenie lekarskie z dnia 5 kwietnia 2012 roku (k. 87 akt I C 1270/11), kartę informacyjną leczenia szpitalnego (k.98 akt I C 1270/11) oraz pochodzące od lekarza sądowego zaświadczenie z dnia 11 kwietnia 2012 roku (k. 105 akt I C 1270/11), przyjmując że nie dawały one podstawy do odroczenia rozprawy wyznaczonej na dzień 10 kwietnia 2012 roku lub też podjęcia decyzji o otwarciu zamkniętej rozprawy na nowo (po złożeniu przez Z. M. zaświadczenia z dnia 11 kwietnia 2012 roku). Zaświadczenie

z dnia 5 kwietnia 2012 roku nie pochodziło od lekarza sądowego. Karta informacyjna leczenia szpitalnego dotyczyła leczenia Z. M. w okresie od 19 do 24 czerwca 2008 (a więc cztery lata przed terminem rozprawy z dnia

10 kwietnia 2012 roku). Dokumenty te w świetle art. 214¹ § 1 k.p.c., jako nie pochodzące od lekarza sądowego, nie stanowiły podstawy od uznania,

że niestawiennictwo powoda z powodu choroby jest usprawiedliwione, a tym samym do odroczenia rozprawy. Przyczyny uzasadniające odroczenie rozprawy przewidziane w art. 214 § 1 k.p.c. określone zostały restrykcyjnie, ponieważ zaliczono do nich jedynie nieprawidłowość w doręczeniu wezwania oraz nieobecność strony wywołaną nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przewyciężyć. Wniosek strony o odroczenie rozprawy, uzasadniony jej chorobą może być zaś uwzględniony jedynie wtedy, kiedy występuje ona w sprawie bez pełnomocnika, ewentualnie kiedy mają być podjęte czynności z jej udziałem, a jednocześnie wykaże w sposób określony w art. 214¹ § 1 k.p.c., że stan zdrowia uniemożliwiał jej stawiennictwo (uzasadnienie wyroku SN z dnia 10 marca 2011 roku, V CSK 302/10, OSNC-ZD 2012, nr A, poz. 14). Dokumenty lekarskie złożone przez Z. M. wraz z pismem z dnia

6 kwietnia 2012 roku nie dawały podstawy do odroczenia rozprawy, jako niespełniające wymagań określonych w art. 214¹ § 1 k.p.c.

Podstawy do otwarcia zamkniętej rozprawy na nowo nie mogło także stanowić zaświadczenie od lekarza sądowego z dnia 11 kwietnia 2012 roku.

W wyroku z dnia 10 marca 2011 roku, V CSK 302/10 (OSNC-ZD 2012, nr A, poz. 14) Sąd Najwyższy wskazał, że zaświadczenie lekarza sądowego (art. 214¹ § 1 k.p.c.) stanowi dokument, który może być poddany ocenie po zamknięciu rozprawy (art. 224 § 2 k.p.c.).

Sąd Okręgowy poddał ocenie zaświadczenie od lekarza sądowego z dnia 11 kwietnia 2012 roku i doszedł do prawidłowych wniosków, że w swojej treści nie zawierało ono informacji o braku możliwości stawienia się powoda

w Sądzie Okręgowym w Zamościu w dniu 10 kwietnia 2012 roku. Sąd Okręgowy trafnie zauważył, że w wierszu - „może się stawić w dniu/nie może się stawić

w dniu” nie dokonano żadnego skreślenia. Zaznaczyć należy, że opisany wiersz zawiera odnośnik numer 4, zaś druk zaświadczenia zawiera pouczenie dla lekarza sądowego, że w wierszu tym niepotrzebne słowa należy skreślić. Tymczasem lekarz sądowy nie dokonał żadnego skreślenia. Omawiany w tym miejscu wiersz należy poddać ocenie wraz z pozostałą treścią zaświadczenia od lekarza sądowego.

W punkcie 4 zaświadczenia lekarz sądowy stwierdził, że od dnia 11 kwietnia 2012 roku powód jest w stanie stawić się wezwanie sądu. Mając na uwadze całą treść zaświadczenia Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, że nie zawiera ono żadnej informacji co do możliwości stawiennictwa się powoda w dniu 10 kwietnia 2012 roku, a na pewno zawiera ono informację, że od dnia 11 kwietnia 2012 roku powód był zdolny (w uwagi na swój stan zdrowia) do stawienia się w sądzie.

Z zaświadczenia z dnia 11 kwietnia 2012 roku można wyprowadzić jedynie wniosek, że w dniu 11 kwietnia 2012 roku Z. M. stawił się w H. u lekarza sądowego, który stwierdził, że od dnia 11 kwietnia 2012 roku po stronie powoda nie istniały żadne przeszkody do stawienia się w Sądzie Okręgowym w Zamościu. Nie istniały zatem podstawy do otarcia zamkniętej w dniu 10 kwietnia 2012 roku rozprawy na nowo i jej odroczenia. Ponadto, co wymaga podkreślenia, z omawianego zaświadczenia od lekarza sądowego wynika, że od dnia 11 kwietnia 2012 roku powód nie był pozbawiony możliwości działania. O ile zatem istniała po jego stronie choroba uniemożliwiająca mu działanie w dniu 10 kwietnia 2012 roku (co nie zostało wykazane), to niemożność działania ustała w dniu 11 kwietnia 2012 roku, a więc przed uprawomocnieniem się wyrok w sprawie I C 1270/11

(co nastąpiło z dniem 16 maja 2012 roku). Dodatkowo Sąd Okręgowy prawidłowo zwrócił uwagę, że powód przed uprawomocnieniem się wyroku podejmował osobiście czynności polegające na wniesieniu zażalenia na postanowienie z dnia

10 kwietnia 2012 roku (w dniu 25 kwietnia 2012 roku). Okoliczność ta jednoznacznie świadczy o tym, że powód do czasu uprawomocnienia się wyroku nie pozbawiony możliwości działania.

Nie można podzielić zarzutów naruszenia art. 17 ust. 1 w związku z art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 15 czerwca 2007 roku o lekarzu sądowym (Dz. U.

z 2007r., nr 123, poz. 849) poprzez ich niezastosowanie. Jak już wyżej wspomniano Sąd Okręgowy był uprawniony do dokonania oceny treści zaświadczenia od lekarza sądowego z dnia 11 kwietnia 2012 roku. Dokonał oceny tego dokutemu prawidłowo, nie było zatem potrzeby do dokonania czynności sprawdzających określonych w art. 16 ust 1 i art. 17 ust. 1 powołanej ustawy.

Sąd Okręgowy nie dopuścił się naruszenia art. 237 k.p.c. oraz art. 227 k.p.c. w związku z art. 278 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku skarżącego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego w celu wykazania, że stan zdrowia powoda uniemożliwiał mu stawiennictwo na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2012 roku. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Okręgowy uznał ten dowód za zbędny,

a jedynie jako argument dodatkowy powołał się na fakt braku dokumentacji leczenia powoda. Stanowisko Sądu Okręgowego, że dowodów z opinii biegłego był zbędny zasługuje na aprobatę. Dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, który miałby ocenić stan zdrowia powoda w dniu 10 kwietnia 2012 roku, prowadziłyby do obejścia przepisów art. 214¹ § 1 k.p.c. oraz przepisów ustawy z dnia 15 czerwca 2007 roku o lekarzu sądowym. Artykuł 214¹ § 1 k.p.c. wprowadził

szczególne wymagania, jakie muszą być spełnione przez strony, ich przedstawicieli ustawowych, pełnomocników, świadków i innych uczestników postępowania, aby ich - spowodowane chorobą - niestawiennictwo na wezwanie lub zawiadomienie sądu zostało usprawiedliwione. Z przepisu tego wynika, że usprawiedliwienie nieobecności z powodu choroby strony może nastąpić wyłącznie poprzez przedstawienie zaświadczenia potwierdzającego niemożność stawienia się na wezwanie lub zawiadomienie sądu, wystawionego przez lekarza sądowego. Z tych też względów decyzja Sądu Okręgowego w przedmiocie oddalenia wniosku dowodowego jest prawidłowa. Te same przyczyny zdecydowały o oddaleniu tego wniosku dowodowego (ponowionego w apelacji) przez Sąd Apelacyjny.

Zarzut naruszenia art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka

i podstawowych wolności jest nieuzasadniony. Apelujący nie uzasadnił bliżej tego zarzutu, podnosząc lakonicznie, że naruszenie wymienionego przepisu nastąpiło poprzez niedopuszczenie do sprawiedliwego procesu. Wbrew temu zarzutowi Z. M. nie został pozbawiony prawa do rzetelnego procesu zarówno w sprawie I C 1270/11, jak i w sprawie ze skargi o wznowienie postępowania. Sądy orzekające w obu sprawach stosowały prawidłowo przepisy prawa procesowego, zbadały także merytorycznie przedstawione przez apelującego żądania i argumenty.

Z wyżej wskazanych względów, stwierdzając, że zaskarżony wyrok jest prawidłowy, na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny oddalił apelację jako niezasadną.

O kosztach postępowania odwoławczego pomiędzy stronami Sąd Apelacyjny postanowił mając na uwadze wynik postępowania w drugiej instancji oraz art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny, nie znajdując podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c., zasądził od Z. M. jako strony przegrywającej sprawę w drugiej instancji na rzecz jego przeciwnika procesowego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.-D. koszty postępowania apelacyjnego w wysokości 5.400 zł, obejmujące wynagrodzenie pełnomocnika, obliczone według stawki minimalnej na podstawie § 6 pkt 7

w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.